

V soboto, dne 7. aprila 1900. leta

III. REDNI KONCERT

v zgornji veliki dvorani „Narodnega doma“

pod vodstvom koncertnega vodje gospoda **Mateja Hubada**.

Pri koncertu sodelujejo: gospodičina **Amalija Carneri**, operna pevka slovenskega gledališča (sopran), gospod **Aleksander Nosalewicz**, operni pevec z Dunaja (bas), **pevski zbor „Glasbene Matice“** in godba o. in kr. pešpolka **Leopold II.**, kralj Belgijcev, št. 27.

VZPORED:

I. del:

1. *Fran Schubert*: **Simfonija** v H-mol, št. 8. v dveh stavkih za veliki orkester.
I. stavek: Allegro moderato.
II. » » Andante con moto.
2. *Fran Schubert*: a) Ave Maria! | pesmi, poje gospodičina **Amalija Carneri**, na klavirji spremlja
b) »Predica« | gospod **Josip Procházka**, učitelj »Glasbene Matice«.
3. a) *Peter Iljič Čajkovskij*: Serejada Don Juana | pesmi, poje gospod **Aleksander Nosalewicz**, operni pevec
b) *I. Lysenko*: »Oj, Dnjeper moj!« | z Dunaja, na klavirji spremlja gospod **Josip Procházka**, učitelj »Glasbene Matice«.
4. *R. Wagner*: Arija Elizabete iz opere »Tannhäuser« — »Pozdravljam te!...« za sopran s spremljevanjem orkestra, poje gospodičina **Amalija Carneri**.

II. del:

Sveta Ljudmila.

Oratorij v treh delih na besede **Jaroslava Vrchlickega** za soli, zbor in orkester zložil

dr. Anton Dvořák op. 71.

Prvi del oratorija:

1. Predigra in zbor paganskih duhovnov »V lesove so vrnile se temine«. Moški zbor.
2. Recitativ: »Ti bogata Vesna zlata«. (Prošnja kmetovalčeva.)
3. Zbor ljudstva: »Cvet, s katerim Vesna vabi...«. Mešani zbor.
4. Zbor paganskih duhovnov in ljudstva: »Sveto jutro je in sveta mračna noč«.
5. Zbor: »Triglav, bodi čestit!« Slavospev bogovom. Mešani zbor.
6. Recitativ Ljudmile: »Kako srce drhti v trepeti mi!« Sopran-solo.
7. Zbor: »Usliši naše prošnje glas!« Mešani zbor.
8. Arija Ljudmile: »Iz mladje že k oltarji me vlekle je srce«. Sopran-solo.
9. Zbor ljudstva: »Bogovi so porsodi«. Mešani zbor.
10. Samospev: »Sem dajte vesne cvet!«
11. Zbor ljudstva: »Čuj tam v ozadji šum, vrvenje stražnih trum!« Mešani zbor.
12. Arija Ivana: »Do praha s vami! Feden le je Bog! Bas-solo in zbor. (Ivan — oznanjevalec sv. vere.)
13. Zbor ljudstva: »Kdo ta je mož, da grom ne trešči vanj?« Mešani zbor.
14. Arija Ljudmile: »Dovoli, da poljubljam prah tvojih nog!« Sopran-solo.
15. Recitativ: »V srce si glej! in arija Ivana: »Pozdravljen moj rod! Bog večni te vabi«. Bas-solo.
16. Zbor ljudstva: »Kaj bode s nami?« Mešani zbor.
17. Zbor ljudstva: »Vse lami se, podira! — O večna luč, osveti nam stezo!« Končni mešani zbor.

Dejanje prvega dela oratorija vrši se na dvoru Melniškem v paganskem svetišči: Knezi plemenitaši, duhovni in ljudstvo pred zlatimi sohami paganskih bogov.

Začetek koncerta točno ob 8. uri zvečer, konec ob 10. uri.

Vstopnice se dobivajo v trgovini gospoda **J. Lozarja** na Mestnem trgu in na večer koncerta pri blagajnici.
Programi z besedilom oratorija istotam po 20 kr.

Sveta Ljudmila.

Oratorij v treh delih, besede Jaroslava Vrchlickega, preložil Oton Zupančič.

Dejanje prvega dela oratorija se vrši na dvoru Melniškem v paganskem svetišči. Knezi, plemenitaši, duhovni in ljudstvo pred velikimi zlatimi sohami poganskih bogov.

- Št. 1. V lesove so vrnile se temine,
dan sveta, solnce pozlatilo je
z bleščečo zarjo skalnate pečine,
življenje se povsod zbudilo je.
O sveti, solnce, iz nadzemskih krajev,
preženi sanje težke nam z očij,
in dahni svežost med zelenje gajev,
da spev ubran po njih se oglasi.
- O boginja, kot solca žar ognjeni
se dvigaš na prestolu pred menoj,
usliši naše prošnje glas iskreni,
nakloni blagoslov nam danes svoj!
- Št. 2. Ti, bogata Vesna zlata,
daj, prisij pred naša vrata,
srečo siplji na naš krov,
poljem našim daj cvetov!
- Vse zlo preženi, čuvaj polju plod
in ščiti zemljo, ščiti ves naš rod!
- Št. 3. Cvet, s katerim Vesna vabi,
poln je rose, poln vonjave,
naj opleta čelo Babi.
Matka, reši nas težave,
o preženi zimski mraz,
slušaj naše prošnje glas!
- Št. 4. Sveto jutro je in sveta mračna noč je,
med njima pa življenje ljudsko — sen;
pri bogovih vekovečnih moč je.
Svetovit in Radogost, češčen!
- Št. 5. Triglav, ki z obličjem trojnim gleda,
kak se menja v burnem teku čas,
bodi češčen!
- Perun, ki oblakov se ti čreda
pokorava na grmeči glas,
bodi češčen!
- Vsem bogovom večna slava, čast,
ki varujejo nam zemlje last!
Nad oblaki njih mogočna dlan
blagoslavlja i naš plug i bran;
v miru, boju, v radostih, boleh
slava, kliče bogom večnim Čeh.
- Št. 6. Kako srce drhti v trepeti mi,
ko bližam Babini se sohi zdaj,
da počastim jo s spevi svetimi,
kot bil je otcem našim običaj.
- Št. 7. Usliši naše prošnje glas iskreni,
nakloni blagoslov nam danes svoj!
- Vse zlo preženi, čuvaj polju plod
in ščiti zemljo, ščiti ves naš rod!
- Št. 8. Iz mlade že k oltarji
me vleklo je srce,
kjer v neminljivi zarji
bogovi mi sede.
- In stativ motriti,
kjer žitje snujejo,
in nad vrvenjem bitij
temnim carujejo.
- Resnico večno pila,
bi zrla raja sij,
o bog, daj duši krila,
da k solncu poleti.
- Zakrite si obličje,
bogovi so povsod!
Povsod je njih veličje,
kamor nas vodi pot!
- Št. 9. Bogovi so povsod,
kamor ljudje hitimo,
bogovi so povsod,
njih roki ne vhitimo,
skozi poldan in vihre noč
vodi nas božja moč,
da poti ne zgrešimo.
- Št. 10. Sem dajte Vesne cvet,
da soho okrasimo,
kolača sem in med,
da dar ji položimo,
naj zve široki svet,
kak boginjo častimo!

Zasvirajte v šalmaj,
in v cimbal udarite,
skoz ves zeleni gaj
se pesmi oglasite,
naj dahne zrnja maj
med njive plodovite!

Št. 11. A čuj v ozadji šum,
vrvenje stražnih trum!
Čuj glasni ta nemir,
kletvine in prepir!
Mož tuj, glej tam stoji
in vse pred njim molči
od spoštovanja vse,
poglej, mu klanja se.

Polagoma prihaja — blede lice
gori mu v zarji lahne rudečice,
v očeh ponos mu je užgan,
korak odločen je, miran,
sekiro le drži mu dlan,

Št. 12. V prah se vrzite — eden je bog,
ena resnica — v nji paradiž,
ena je luč le — luč je križ!
V prah zemlje padi, saj od tam si vstala,
podoba zlata, stvor človeški slabi!
Čas, da bi prava zarja zasijala, —
glej, Kristov križ, moj rod, te k sebi vabi!

V prah se vrzite, — eden je bog,
ena resnica — v nji paradiž,
ena je luč le — luč je križ!

Št. 13. Kdo ta je mož, da grom ne trešči vanj?
Kot silna senca šel je med bojniki,
v očeh se syetil blesk mu je neznan,
lasje so vihrali mu v vetru veliki,
zamahnil je — in boginja je pala.
Čuj tožbe žen, čuj plakanje otrok!
Oči plašné obračajo v nebesa.
Čuj, žalostno šumi ves sveti log,
nad nami tiho plakajo drevesa.

Št. 14. Dovolj, dovolj,
da poljubljam grešnica tvojih nog prah
in raztopim v spokornih vsa se ti solzah.

Kdo mož si sveti? Na kolena
poklekнем tu naj pred teboj —
častit, poln čistega plamena
se zdiš mi kakor otec moj.

Povej, kam duša bi prispela,
če po sledeh bi tvojih šla?
Odpri mi večne luči vrela,
pot do neba!

Št. 15. V srce si glej — moj dom ni svet megleni.
ti sama najdeš me in prideš k meni!
Pozdravljen moj rod! Bog večni te vabi!
Vere vaše tmino vam odkrivam.
Bogov le jeden je: »večni Bog!«
Bogov množina — zmota vaša! Le jeden je Bog, in On Gospod,
sveta vladar je On mogočen — kraljestvo Njega svet vesoljni.
Poslušni bodite besedi, razkrivam vam nauke nove,
Resnico pravo, ki se v križi skriva in blagodat na svet izliva!

Št. 16. Kaj bode z nami? Zrimo v čas bodoči,
a brez upanja in trepetajoči.
Kje so bogovi? Kje Bog je istiniti?
Ta večji je? Komu se pokoriti?

Št. 17. Vse lomi se in v kaos strmoglavi,
in vse v propast megleno se potaplja,
vse vpije, tuli in v temi mota se,
kar dvignili so dedje prejšnje čase —
vse v nič je poteptano,
vesmirje celo palo je v temò.
O luč vsevečna, ki na nebosklonu se dvigaš,
in vladaš z zlatim solnca ščitom,
zlet' doli o večna luč,
osveti nam stezò!